

Přirozeně (29.3.2018)

Je skoro půl osmé večer a venku je ještě vidět. Sedím u stolu u okna a přes kočičí síť vidím světlou oblohu. Pootevřenou vyhlídkou je slyšet zpěv ptáků, dokonce přehlušuje hučení sušičky a Vaškovu televizi, jinak je tu všude ticho. Klid a mír. A mně je v něm dobře.

Když jdu pro něco do chladného sklepa vedle kotelny, mám na nohou domovní pantofle, protože na chodbách je plno prachu. Když jdu na zahradu, nazouvám si za dveřmi bytu venkovní přezutí. Je ještě chladno a tak mám na sobě teplé tepláky. A když je tma, беру si baterku, protože tady je tma jako v pytli. Pokud nesvítí Měsíc. Pak je tady tma jako ve světlém pytli. A to všechno i spousta dalších věcí mi přijde přirozené a samozřejmé.

Volala mi včera bývalá kolegyně. Jak prý se mám a jak jsem si zvykla. Odpověděla jsem víceméně společensky, protože ten druhý svět, ze kterého se ta otázka náhle vynořila, je mi nekonečně vzdálený. Samozřejmě, ještě stále si hojím šrámy na duchu i na těle, které jsem si odtud přinesla, takže se mi to minulé občas nežádaně připomene.

Ale jinak se nevracím a nestýská se mi po ničem. Ani po městě, ani po pracovním ruchu. Na pár lidí vzpomínám v dobrém, dokázali prosvětlit den, ale nejspíš je mám tak spjaté s prací, že mi stýskání po nich ani nepřijde.

Dokonalý stříh, zdá se. Jako bych prošla branou zapomnění. Prošla jsem z místa, kde už to bylo špatně, do místa, kde je dobře a kde se cítím přirozeně.

Za okny je tma, a přesto stále zpívají ptáci. Zítra přijede vnučka a v sobotu další rodina na velikonoční nádivku. Pak ještě musím dokončit quilty na mezinárodní patchworkovou výstavu a strávit tam víkend. Snad pro tyto povinnosti mi ani tak nevadí, že není krásně a teplo. Protože i takhle mě to tahá ven, na zahrádku, kde nás čeká spousta práce, aby z toho zahrádka doopravdy byla.

Ale věřím, že to všechno nějak půjde, i když momentálně vůbec nevím, kde začít, protože všechno je vším nějak podmíněno. Takže prostě někde začneme a ono se to nějak srovná a rozeběhne. Netřeba se toho bát.

Jak se mám? Dobře, opravdu dobře. A zvykat jsem si vlastně vůbec nemusela. Cítím se tu přirozeně a uvolněně, jako snad nikdy nikde.

A jaro přijde a bude to nejlepší jaro, jaké může být. Přijde, doufám, hned jak došiju ty quilty.

Nebo klidně i o chvíli dřív.

{fshare}